Slovo k povzbuzení na neděli 22. listopadu 2026, na **Slavnost Ježíše Krista Krále** – A
Biblická čtení: Ez 34,11-12.15-17; Ž 23; 1Kor 15,20-26.28; Mt 25,31-46

Milé sestry, milí bratří,

slavnost Krista Krále, jak se každoročně připomíná, je relativně **mladá**. Důvodem jejího zavedení v roce **1925** bylo výročí tisíce šesti set let od formulování základního vyznání víry v Trojjediného Boha, vyznání, kým Ježíš Kristus je. K němu došlo na prvním celocírkevním koncilu v **Nicei** roku **325**, krátce po skončení pronásledování křesťanů v římském impériu.
318 církevních otců – v reakci na vystoupení kněze Aria Kristovo Božství popírajícího – se tehdy sešlo a **vyznalo**, že **Ježíš Kristus** je vtělený **Syn Boží**, jako takový **zrozený** před věky z Otce, **soupodstatný** (*homoousios*) s ním. Proto **není doba**, kdy by Syn nebyl, proto vše bylo stvořeno skrze něj a on pak v čase pro naši spásu **sestoupil** z nebe, z Marie Panny přijal **lidství** a narodil se, byl **ukřižován** a **z mrtvých** vstal, **vstoupil** na nebe a na konci světa zase **přijde**, ve slávě soudit živé i mrtvé. Tuto víru vyznáváme spolu s nimi **každou neděli**, když recitujeme nicejské vyznání víry, rozvinuté koncilem následujícím, Cařihradským.
Když však v roce **1925** papež Pius XI. dnešní slavnost **ustanovil** a když byla v roce následujícím v celé církvi s velkou slávou poprvé **slavena**, což je letos přesně **sto let**, bylo zřejmé, že důvodem jejího zavedení nebude asi jen výročí Nicejského koncilu. Byla to i **nejistota** doby, která **potřebovala**, aspoň v očích papežových, aby do ní zaznělo křesťanské **povzbuzení**, že **Ježíš Kristus** je opravdu **Král**, Pán. Protože je Boží Syn, protože v něm na zem přišlo Boží království a tajemně s námi zůstalo, i přestože se mnohé ve světě mění či dokonce hroutí. A že nakonec zase přijde, a to ve slávě.
Právě takové povzbuzení **slavnost** Krista Krále veškerenstva měla přinést. A také mnohým katolíkům v době svého zavedení snad i **přinesla**; ostatně proto byla v době svého zavedení i vřele **přijata**.
Přesunutím z poslední říjnové neděle **na poslední neděli** v liturgickém roce (po Druhém vatikánském koncilu) dostala navíc rozměr **povzbuzení** ve víře ve **vzkříšení mrtvých**, a ještě větší **připomenutí** radostného výhledu na konec světa, na Kristův **druhý příchod**, kdy se jeho vláda zjeví v plnosti. Aby i předznamenala blížící se advent.
Kéž by tak dnešní slavnost **povzbudila** dnes **i nás a všechny** ostatní…

V **evangeliu** dnes zaznělo známé **podobenství**, které Ježíš – podle Matoušova sepsání – říká těsně před Velikonocemi. Je třetím z podobenství o posledním soudu, vůbec posledním ze všech, proto možná i nejzávažnějším, snad **nejradikálnějším**. Nerozevírá totiž před námi nějaký laskavý příběh, lahodný obraz či jemné pozvání jako třeba jiná podobenství, ale zní nám z Ježíšových úst jako jasné **varování**, jako nekompromisní **imperativ**: «Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších…, pro mne jste udělali… Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa… Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali… Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně…».
Dávat najíst hladovým, **napájet** žíznivé, **ujímat se** pocestných, **oblékat** nahé, **navštěvovat** nemocné, **přicházet** k uvězněným. To jsou – spolu pak ještě s pohřbíváním mrtvých, aby jich bylo sedm – základní skutky **tělesného milosrdenství**, jak je na základě podobenství vyjmenovává následná křesťanská tradice. Jsou pro člověka evangelijním imperativem a kritériem věčnosti.
Jsou dobře rozšiřitelné o rovnocenné skutky **duchovního milosrdenství**. Buď v **tradiční** formulaci: Radit pochybujícím, poučovat neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné lidi či modlit se za živé i zemřelé. Anebo ještě spíše **v alegorizaci** skutků samotného podobenství: **Jaké** jen mohou být **podoby** lidského **hladu** či **žízně**, jež mají být utišeny. **Jaká nahota** mezi lidmi má být přikryta či přioděna, aby

důstojnost člověka byla ochráněn. **V čem** všem člověk může být **poutníkem**, **pocestným** či dokonce **bloudícím**, který potřebuje doprovod anebo jen souputníka. **Čím** vším může být člověk **nemocen**, aby byl navštíven. Anebo **jak různá** jen mohou být vnitřní i vnější lidská i mezilidská vězení, do nichž máme vstoupit. Anebo jaká **mrtvolnost** může a má být v druhém oživena, co **odumřelého** přivedeno znovu k životu. A tak dále. Máme se ptát.
Všechny **potřebné**, které jen potkáme a kteří nám vstoupí do života, se tak máme pokoušet aspoň nějak **sytit, napájet, doprovázet, oblékat, navštěvovat a vysvobozovat**.
Potřeba bližních je evangelijní **imperativ pro nás**. Na nás je, abychom jej naplnili a lidem pomohli. Stejně tak jako **druzí lidé** mají mít podobný zájem a podobnou péči zase **o nás**. Ale to je na nich.
Proč zrovna podobenství o posledním soudu čteme na Krista Krále, je tak nasnadě. Protože **ve skutcích** tělesného a duchovního **milosrdenství** má především spočívat **Kristova vláda** v nás a mezi lidmi, **začátek nebe** mezi námi. Toho nebe, které přináší **útěchu**, zvlášť když se mnohé ostatní ve světě **hroutí** a jistoty pozbývají svého obsahu. «Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh». A rozšíříme-li nějak evangelijní apel **pomoci bližním** přiměřeně i na celý svět, na celou **přírodu**, zvlášť na tu živou, pak všude tam by mohl být **kousek nebe**. Díky skutkům milosrdenství, díky pomoci potřebnému
Milosrdenství je jedním z projevů **nebe na zemi**, je Kristou vládou, jeho přítomností. **Skutky milosrdenství** jsou tou **částí nebe**, jež je **svěřena** nám lidem. Což je také důvod, proč jejich konání (či naopak nekonání) je patrně nejzásadnějším kritériem věčnosti, nebe pro nás.

Milé sestry, milí bratří, zkusme se znovu nechat dnešní slavnosti předně **povzbudit**. Jejím základním poselstvím, obsahem, že Ježíš Kristus je (stále) Králem, **Pánem**. Protože v Ježíšovi na zem přišel **Bůh** a protože Boží Syn s námi **zůstal** různými způsoby tajemně **přítomen**. Nechme se povzbudit, že je **nebe** a že je **věčnost**. Že celý svět má proto naději, že se do Boha zase **navrátí**, až Kristus znovu přijde. Takové povzbuzení nám ostatně připomněla i zbývající dvě biblická čtení; první z proroka Ezechiela o **Boží blízkosti** a druhé z Pavlova Prvního listu Korintským **vzkříšení mrtvých** a životě věčném.
Ale možná ještě více se nechme **vyburcovat** apelem evangelijního podobenství, jeho **imperativem**. I přestože dnešní podobenství o posledním soudu jsme za svůj život slyšeli patrně mnohokrát, většina z nás ho zná asi i nazpaměť, jakož asi i jeho tradiční výklad. Proto nejde o to k tomu přidávat něco dalšího, nového či překvapivého, ale jde o to se nechat Božím slovem **nově oslovit**. A oslovení zkusit konečně převést **v činy**, aspoň nějaké. Ve snahu o reálné **skutky milosrdenství**, tedy v pokorné vnímání a aktivní hledání, co lidé kolem nás **potřebují**, o co stojí, v čem by byli rádi, kdybychom jim pomohli. A tak dále. Aby tak snad bylo více nebe na zemi.
Zkusme odejít s nějakým reálným **předsevzetím**. Předsevzetím týkajícím se konkrétních skutků, vztahů, situací. K nadcházejícímu **adventu** nejspíš vhodným…